

REGULÓ.

Pesten vasárnap october 7^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

H e g y i v á r.

Német novella.

A' tűnő nap utósó sugarai megtörődve a' tova fekvő erdön által a' fák zöldjét arany fénynyel élénkíték. A' nap világa lassanként tűnedezek, 's a' sötét kék leplek a' föld tág körén egymás után terültek - szét. Gyönyörű est volt. — A' nyugoti szél virágokkal csapodárkodék, — a' rigó csevegve röpönt az ágak közé, — a' poszáta lassud hangon csicserge — 's az új fű mohón nyelé az égnek ezüst harmat-csöppeit. A' természet csuda-bájjaitól édes fájdalommal fogódván-el, a' város falait mindig jobban jobban elvesztém szemem elől; figyelmemet egy szép, az ösvénytől több száz lépésnyi távulságra fekvő mezei lak voná magára, 's utamat az illatos hárs-sétányon választani elhatározám. Ott fris italt akartam kérni, azonnal visszatérendő.

Néhány percz mulva egy nagy rost-ajtóhoz értem; felnyitám, 's majd egy ötven éves, tiszta öltözetű nő lépett előmbe, jöve telem okát kérdő. Látogatásom illetlenségét még csak most gondolván-meg, hebegve kértem egy pohár tej vagy vizet. A' nő rövid, de élés pillantatot vetett reám, 's a' lak egyik csinos kerti szobájába vezetve, kérésemet teljesítendő távozott. Első, mi a' szobában szemembe tünt, egy diszes emlékkönyv volt, melly az asztalon pislogó gyer-tya mellett feküdt. — Kandiságomnak engedve, az izlés-teljes kötetecskét felvettem. Kevés lapok- 's az emlékmondatokból kivettem, hogy az — néemberé.

Mellényem zsebéből önkénytelen vonám-ki óntollamat, 's egy üres lapra legnagyobb gyorssággal, kalandos megjelenésemhez viszonyoszerű emlékmondatot irtam. Alig végzém, az öreg nő egy pohár igen jó tejjel a' szobába jött; ivám — 's az asztalszőnyeg alá egy aranyat észrevétlen betoltam. Néhány percz mulva, bár székel kináltattam, sokszerű hála-nyilvánítások között elindultam. De alig husz lépésre az utánam gondosan bezárt rost-ajtón kívül, ismét meg kelle állnom; mert a' felső emelet egyik ablakából hangzó

gitárzene olly bájjal hatá-meg füleimet , hogy mintegy lekötve maradtam. A' játékban mutatkozó könnyedség velem előbb férjfit gyanittatott; de majd másról győződém-meg; — a' húrokból illy olvadást — illy kellemet csak egy gyöngéd nőkéz csalhata-ki. Sokáig álltam az ezüst hangokat hallgatva: szivem elragadtatva, keblem tárva; lelkem elbájolva lön. A' bűvös nő igen hamar bevégezé. Bár mint hallgatództam — hiába — egy hang sem jöve felém, 's ha jól hallám, az ablak bezáródott. Jó darabig álltam még a' hárs alatt, — végre haza indultam, mert egy óránál tovább kelle mennem.

Százsoros visszatekintések között a' bájos mezei lakra, a' város kapuit, éppen midőn a' magas székes egyházból tiz óra hangzott, elérém; — már befordultam azon utszába, hol lakom volt, midőn a' kávéteremnek, melyet gyakran látogatók, világító ablakai betérésre csalogattak. Két legjobb barátomat itt találtam, kik különös bűm okának fölfedezését sürgeték; én kalandomat őszintén elbeszélém. Egy hozzám közel ülő magas homlokú, bajszos 's ajakszakálos ifjú mindjárt eleinte szemembe tünt, de kit beszédem hevében szemeim elől ismét elvesztettem; ez azonban székével lassan mindig közelebb huzódott, — úgy, hogy már szinte vállaimon ült. Illy viselet által meglepetve, erősen rá néztem, 's barátomat kértem, hozzájok tartozik-e? Ezek tagadó feleletet adtak, 's lassabban beszélve kissé előbbre vonultam. Különös! ajak-szakálos barátom észrevétlenül előbbre mozdult, 's beszédemet még nagyobb figyelemmel hallgatá mint előbb.

Alig végzém esti kirándulásom rajzát, kandi szomszédom csésze feketéjét kifizette, 's magát igen nyájasan ajánlá. Az eltávozott idegen felett még soká neveltünk 's tréfálódtunk; — végre mi is a' nyugalom kikötőjét kerestük. — Barátim tán egyszerre föllelék, — de én — én hasztalan evezém-át a' képzemény tág oceanát a' nélkül, hogy az álomnak már virág-lepte kikötőjét elérhetém vala. Morpheus ur most megforgatá arany pálcáját, 's pilláim édes álmokra csukódtak-le. Ismeretlen bájos énekes nőm, különféle alakban tünelgé körül ágyamat — majd az öröm öltönyegében, majd fekete fátyollal leplezett arczczal jelent-meg. Nehéz éjem volt; szüntelen sürge kedélyem játéka valék.

(Folytatása következik.)

A' k é t k é p.

(Vége.)

E' kis körbe szorult három ember hiv képe volt az életnek. Elnyomott, magát megemésztő szenvedély, örökké égő, de lángját

a' külsőségekre nem terjesztő tűz, forró látvágya két egymást értő, egymást szerető, de látvágyát soha le nem csillapítható szívnek; kebel-üre és gyötrelmei azoknak, kik egy pályán kénytelenek menni, de nem a' természettől elejekbe szabotton, hanem melyre sors és események által vettettek; békén szendergő gondtalanság, melynek álmát nem vihar és nyugtalanság, hanem semmit jelentő láрма riasztja-el. Szerencsétlenségnek martalékul esett szellem és szenvedély; csendes és boldog közepszerűség; éles és keserű fájdalom, csendes és izellen szerencse — ezek alkották képét a' marquis, Julia, és Szaniszló sorsának.

„A' zene lágyítá önt el?” — kérde Julia férjét.

A' marquis, ki szinte szégyenlő, hogy elmélyedve 's ábrándozva ült a' kereveten, mintegy zavarodva felelé: „

„Igen, édesem!”

Ezzel felállott, 's kora nyugalomra menését vadászi lankadtsággal mentegetvén gyertyát ragadott, és szobájába ment.

Ah, ő nem gyantá, milly szivduló drama játszatott lakábau.

Julia szive hallatólag dobogott; Szaniszló földre szegzé szemeit; a' teremben pedig hosszas halotti csend terjengett.

„E' zene monthatlan szép — mondá végre a' festész — gondolatainkat távol kapva a' földtől égbe emeli. Midőn ön a' hangszeren játszik, úgy rémlik előttem, mintha egész lelke a' billentyűkre szállna. Julia, Julia! ön minden iránt meleg kebellet érez, csak a' szerelem iránt nem.”

„Szaniszló! szivünk e' zongorához hasonlít; hurait soha sem kell illelnünk, ha akarjuk, hogy panaszló hangot ne adjanak. Kényszeritem önt, többé ne szólljon a' szerelemről.”

„Julia! tehát minden irgalom kiszállott kebléből? Én szerencsém feldulásával, esküje megszegésével vádolhatnám önt; 's im! csak sirni van erőm. Önhez csak a' gyűlölség és kétségbeesés hangján kellene szóllnom. 's én csak szeretni és áldani tudom önt. Szerencsétlenségem szerzőjének kellene önt kiáltanom; 's mindent megbocsátok, mindent eltűrök, elszenvedek öntől, csak szerelme megtagadását nem. Gondoljon csak szenvedéseim, könnyeim, álmatlan éjeim, féltékenységem 's kétségbeesésemre, midőn arra gondolék, hogy önt többé nem látandom. 'S most, midőn egymásnak ellenében ülünk, idegenséggel viseltetik irántam. Mi nem a' régi hangon beszélünk már egymással, és szivem nem talál szivében a' hajdani ismert viszhangra. Ah, Julia, csak néhány vigasztaló szót, csak néhány csep enyhítő balzsamot ejtsen szivem égő sebére. O, csak egyszer mondja, hogy szeret! — Nem felel? ah, asszonyom, ön hideg, érzéketlen szirtdarab!”

„Boldogtalan! nem elég-e már az is, hogy önt hallgatom! Tudja-e, mivel szoktam különben ez órát tölteni? Gyermekekemmel az esti imádság végzésében.“

„Ön boldog, ha még imádkozhatik; én már azt sem tehetem. Mióta ön nem szeret, semmiben sem hiszek. Háromszoros boldogok, kikről ön imádságában megenlékezik; mert az ég semmit sem tagad-meg angyalainak!“

„Önről is megemlékezem, Szanisz!“

„Ne tovább, Julia! Ön kegyetlenül játszik velem; mennyen, poklon hurczol keresztül. Ugy van, a' nőnem az életnek legfájdalmasabb, legkomolyabb pillanatában is kész a' tetszelgésre! Ha ön reám csakugyan gondolni akar, mért teszi azt éppen imádságában?“

„Mert kötelességem minden más perczben önnek emlékét elnyomni; de minden gondolat, melly Istenhez száll-fel, megtisztul.“

„S én szüntelen önről gondolkozom; álmatlan éjemnek minden perczen ön neve lebeg nyelvemen; irány nélküli vándorlásaim, hideg elvonultságom, a' nekem örömet nem osztó világ zaja's nyugalmat nem adható magányban ön egyedüli gondolatom! Julia, tekints-fel az égre, milly tiszta és vidám; nézd a' földet, mint virul, virágzik; lásd a' látkört, mint folyik össze föld az éggel, miként a' leghőbb szerelem. Nem úgy van-e itt most minden, mint akkor Florenczben; nem az az ég van-e fölöttünk és az a' föld alattunk? Ah Julia! a' föld és ég régi, csak szived változott-meg!“

„Szanisz — nyögé a' marquise fájdalmasan, 's e' végtagjtól megfosztott szó mondhatlan édességgel zenge-ki ajkain,

Az ifjú vonalmain néhány reménysugár tűnt-fel; mind ketten a' nyitott ablak mellett ültek; Szaniszló szerelemmel hajtá-le fejét a' hölgyhez, és rózsák közt nyögdelő szélként susogá: „Ah, én örökre foglak szeretni, Julia; emléked soha sem haland-ki keblem és képed szivemből!“

Az érzelmektől elfogult marquise nem tudott szólni; némán, mozdulatlanul, szavai és tekintete által mintegy levarázsolva ült. Végre hirtelen felszökött, a' szobának más részére futott, 's egy rejtett szekrényt felnyitván, ott csinos kis ládikából egy parány (miniature)-arczajzot von elő 's a' festész elébe tartva mély indulattal mondá: „Szanisz, ön hálátlan ember!“

A' képet megpillantó Szanisz hangosan kiálta-fel örömében, és könnytengerre olvadva Julia lábaihoz omlott.

A' kép arczrajza volt, mellyet a' marquise férjhez menése után néhány év múlva emlékeül festett. Francia országba térése óta sokat változott a' fiatal festész; szerelemtől sugárzó egykori szép arczára a' bú mély barázdákat vésett; vonalrait ugyan még lángész

és szenvedély bélyegzé, de homlokára örökös fájdalom redői ültek; arcza halvány 's heesett volt, 's miként Favras marquis mondá, ki ipánál nehányszor látta, e' nehány év alatt nagyon megöregedett. A' kép még is rendkívül hasonlított hozzá. Julia, ki szeretett, 's érzete viszonztatásáról biztosítva volt, a' tulajdon keblében levivott érzelmek után ítélve tudta, mi indulatok hullámanak kedvese szívében; tulajdon szenvedelméről okulva tudá, mit szenvedett Szaniszló, 's ön vonalmait tekintve eltalálá, mennyire változtató-meg az aggály és bú barátjának vonalmait.

Igen, te szeretsz engem, Julia, még folyvást szeretsz; ugy-e, még folyvást szeretsz? Ah bocsáss-meg az őrzöngőnek, hogy szerelmedben csak pillanatig is kétkedheték. Hiszen lehetlen is volt, hogy ne szeretnél; mert nem emlékszem olly vétkemre, melylyel az égnek e' boszúját magamra vonhattam volna. Julia, szerelmedben kétkedve, kikeltem az ég ellen. O, mi boldoggá tesz viszonyszerelmed, ki nem mondhatom. Egy gyermeknek vagy szűznek büntől mentt és égbe szálló lelke nem lehet boldogabb nálamnál. Julia, te e' boldogságomat végnélkülivé teheted; csak azt engedd meg, hogy hozzád közel telepedhessem-le. Akarod kedvesem? Szerelmesem tisztább maradand a' lilíomnál; szerelmem pedig csak örökös lelki öröm, örökös dicsérő ének leend. Szóllj Juliám, akarod-e ezt?

E' közben szívére vonta imádottját; hajai a' kedvesnek barna fürtjei közé vegyültek, 's leheletét magába szívta. Az indulat-ártól elkaptott Julia egy pillanatig türte karait, azután hirtelen kifejelett azokból, mondván:

„Szaniszló! kérését nem teljesíthetem!”

„Nem? — kérdé amaz halkkal 's vontatva, mint kinek egeről az életremény végsugára tűnt-le — nem? és mért nem?”

Julia egy más képet nyújtott: „Itt feleletem!”

Ez egy szép, mosolygó, szőke gyermek-fő volt, kinek nagy kék szemei, 's okos, mosolygó vonásai varázs-vessző illétéseként hatottak az emberre.

„Ön érteni fog engem, Szaniszló — mondá a' marquise fojtott hangon; — különben is mélyebben engedtem önt szívembe tekinteni, mint a' női kötelesség megengedi. Ön nem fogja ezt velem megbánatni; indulat zudulását legyőzendí, 's azt fogja lázadt keble sugalmainak mondani, hogy nekem térjem van, kinek szerencséje vonzódásomtól, 's becsületétől életem függ; hogy egy kedves fiam van, kinek anyja neve hallására pirulnia soha se kelljen; hogy ennek gyermeki szeretete leend éltém gyámola; hogy ez emlékemet egykor áldani fogja.”

„Mindketten hangosan sirtak ; a' marquise hevesen szorítá-meg az ifjúnak kezét, mintha mondaná : „szeretlek , de találkozunk nem szabad többé !“

„Imádkozz érttem , Julia ! imádkozz érttem , 's élj boldogul , örökre boldogul !“

Szaniszló más nap reggel elutazott ; de francia országot nem látta többé . 's a' louvrei múkiállításán nem voltak több dolgozásai láthatók azon embernek , ki mint ifjú olly szép reményeket költött-fel a' műértők keblében . Egy elévült festész , ki mindig részvételt volt iránta , süketlen nyomoztatá őt Romában 's olasz ország nevezetes városaiiban . Senki sem tudott róla hirt mondani . Volt-e még ereje a' kedves nélkül élni , halál angyala nyomta-e minden fájdalmat enyhítő csókját ajkára , vagy ön maga szabott határt életének , bizonytalan .

KISS IVÁN.

KÜLÖNFÉLE.

Sors játéka. Gyakran vagyunk hajlandók a' sors játékait körülmények egybevágásának nevezni , ebben pedig egy titkályos összefüggést keresni . Milly gyakori ez évrázokban is bizonyos évszámok vagy napoknak össze-ütközése által , ismeretes ; de vannak még más , olly nemű esetek is , melyeket itt megemlíteni méltó . Krü n i t z az encyklopädico-oconomiai tudományok szótárának ismeretes alapítója , munkájában éppen a' „halott-ig“ ment , mikor meghalt . F ü g e r , a' bécsi festész akademiának elévült , érdemteltjes igazgatója , ki utolsó betegségében még egy Krisztus feszítését festé , 's azt egész a' halálfevig , melly a' kereszt lábánál áll , bevégezván , ennek kiegészítése iránt egyik tanítványát kérte-meg , mert ő arra — tulajdon vallo-mása szerint — minthogy a' halál már megkörnyezte , elégtelen ; és valóban egy pár óra mulva ki is lehelé lelkét . Ismeretes dolog , hogy M o z a r t n a k utolsó hangszerzeményét , a' halhatlan r e q u i e m e t , előszer ön magáért játszották-el . Igy a' halálra sebzett angol tábornok , W o l f , is csak addig élt , mig a' győzelemnek hire , melyet Quebeknél nyert , füleibe jutott . R a p h a e l t fölséges „megdicsőülésének“ bevégzése után lepte-meg a' halál ; e' műve halála után a' gyászteremben feje felé függesztették . E' sorok közlője , kevés nap előtt elhalt egyik tanítványnejának hagyományait forgatva , egy könyvre talált , mellybe a' boldogult a' hit ágazataiból nyert oktatást szokta elméjéből feljegyezni , 's munkájában éppen a' „halál-ig“ jött , midőn élni megszűnt .

Egy különöz végrendelménye . Bizonyos northumberlandi gentleman nem régiben magához kéreté a' környéknek minden nemesét . Végzett lakoma után , midőn a' bortól mindennek feje fölhevült , azt jelenté vendégeinek a' házi ur , hogy végrendelményét szándékozik előttök felolvasni , mint-hogy annak tartalmát nekik szükségesképpen tudniok kell . Különféle családi rendelkezések után végre következő czikkelyt olvasa ; 600 font sterlinget hagyok egy fogadónak a' keresztuton leendő építtetésére , 's kétszáz évi jövedelmet a' fogadónak ; a' korcsmának czimere „a' jó halotthoz“ leend . Testem e' fogadónak pinczéjébe fog temettetni . Sírkövem , mellyre vezeték- és kereszt-

nevem, születésem és halálom napja fog vésetni, szolgálnd a' pincének ajtótól. De e' követ úgy kell alkalmaztatni, hogy az egyszersmind a' pince fölé építendő ivószobának is középpontja legyen. A' 200 font évi jövedelemkövetkező czélokra fordítandó: 50 font Hart János, pinczéremé, ki egyszersmind a' fogadónak gondviselője lesz, halála után pedig férjfi rokonaira hagyja. 50 font két nagy lakomára fordítandó, melyek közül az egyik születésem napján, az ivó szobában — a' másik halálom napján a' pinczében fog 25 vendégnek számára tartatni: vendégnek 13-at a' sherif nevezend-ki, 12-öt pedig a' fogadós. 50 fontot bor- és sör-vásárlásra, mely a' canton szegényebb lakói között osztassék-ki; 50 fontot pedig a' pince tartalmának pótlására, mely a' korcsmába betérendő 's inni kérő szegény vándorok részére leend. A' fogadó a' canton tulajdona lesz, de azt eladnia nem szabad. — Az utósó sorok tartalma következő volt: „Titeket pedig a' nagy ivószobába rendellek a' végső napra, hogy a' bíró elébe szöllítandó törvényszolgát ott várjuk-be.“ — A' felolvasást harsány taps követte.

Paris élelmi fogyasztása. Legujabbi felszámolás szerint Paris lakói naponként 1500 zsák lisztet fogyasztanak-el, melyeknek mindegyike 159 kilogramos — Paris környékén 450 malom van, 's az említett mennyiségű liszt ezekben készül; 600 süítő süti pedig a' kenyeret. Egy zsák lisztből 208 kilogram kenyér lesz. A' sütők közt forgó pénz száma évenként 36, a' mészárosok között keringőe pedig 45 millio frank 1836-ban 71.611 ökör, 17.147 tehén, 77.490 borjú, 377.165 juh és 70.000 sertés került mészárszékre, azon felül pedig még 598.400 kilogram húst kivittek a' városból. 1.116.692 kilogram sajtot, 3.116.760 k. írósvajat, 74.927.261 tojást, 6.228 hectoliter olajt, 323.610 hect. burgonyát, 6.731.200 darab vadat és szárnyas állatot, e' között 931.000 galambot, 174.000 kacsát, 1.289.000 csibét, 131.000 foglyot, 29.000 nyulat és 177.000 tengeri nyulat emésztettek-fel. Bor 718.000, pálinka 49.000, gyümölcsbor 24.950, sör 77.000 hectoliter fogyott-el. Dohányt évenként 708.793 kilogramot adnak-el. Építéshez való fa pedig 17 millio lábnyi, mész 50.000 hectoliter megy-fel. Lyon évenként 50.000 gombolyag pamutot dolgozik-fel és 150.000 frank értékű selymet készít. A' kalap gyárakból 400.000 darab kerül-ki e' városban, bijout-holmik pedig 6 millio frank értékűek készítettnek.

Érdekes lóverseny. Mult hónapban a' vásár idején érdekes 's meglepő lóversenyek tartattak Verditecsewben, Volhyniának egyik városában. Huszonötezernél több vad, tatár, kozák, kalmuk, kabard és más nemzetségi ló volt jelen, 's minden napnak reggelén és alkonyán 10—12 verseny ment végbe az Ázsiaiak és Europaiak között. 14-kén Ali, Tatár, 's Abramovics, Lengyel futattak. A' pályatér 6 franczia mértföld 's a' pályadij két paripa és 10.000 rubel volt. Nyertes a' Lengyel lón, ki 27 percz alatt futámeg e' köztért; a' Tatár fele-utján elbukott lovastól együtt. 25-kén huszonöt Czárka-szi, Kozák, Lengyel, Orosz és Tatár futott. A' pályatér két mértföld volt, 's a' versenylők azt mintegy 8—9 percz alatt futották-meg. Festőibb valamit képzelni sem lehet, mint e' keleti öltözetek 's lovak tarka színvegyületét, kocsikban megjelent dámák tolongását, kiknek buzdító szavaik a' lovakra varázs vessző illetéseként hatottak. Nyertes Jelovajeki, a' Don melletti Kozákok kapitánya lón; a' pályadij 20.000 forintra becsültetett.

Szerencsés tréfa. Lord Shaftesbury volt, ki a' Habeas corpus actát, vagy is személyes szabadságot eszközölő billt megpenditette. A' javalat az alsó házban elfogadtatott, de a' felsőben a' ministerek számolása szerint

meg kellett volna buknia. A' dolog szavazásra került; Grey lord gyújté össze a' votumokat, 's Norris lord jegyzé-fel azoknak számát. Midőn a' szavazás a' háznak egyik legtestesebb tagjára került, 's az a' bill mellett szavazott volna, Grey, ki éppen jó kedvében volt, gondolá magában, ezen tag terjedelmességére nézve más tizzel felér, 's egy helyett tiz votumot adott-fel. Norris, ki kissé andalgó volt, örömmel jegyzé-fel a' tiz votumot. Így angol ország e' tréfának köszönheti szabadsági actáját; mert csak négy szótöbbséggel fogadtatott-el a' bill. Az elámult ministerek uj szavazásra hivatkoztak; de mivel a' lordoknak nagyobb része már eltávozott, az első szavazásnál maradt, és II-dik Károlynak meg kellett a' billt erősíteni. Ha ez nem mese, meghízonnyodik, hogy egy országnak boldogsága néha valamely tréfán is alapulhat.

EMLÉKMONDÁS.

B ö l c s.

Hej! sokféle emberek
Tengnek rajtad, földkerekek!
És ki a' bölcs? — Az, ki vigan
Futja által a' világot;
'S mig keserg más, ő nyugodtan
Tépi addig a' virágot.

KOVÁCS PÁL után —

Házasság. Nem jó jel, midőn ifjoncz a' házasságtól iszonyodik; mé-tely, gyakran kárhozatos mé-tely dúl annak szívében. Nincs olly rossz házas élet, melly jobb ne lenne a' legjobb nőteleniségnél; — csak a' tűrhető házasság is menny e' földön, 's kutfő, mellyből legnemesb örömeink, érzel-meink, és kéjeink csörgedeznek.

FÁY után —

Erény. El kell nekünk a' jónak magvát hintenünk; ha virágzását el nem érjük is, érezni fogja a' késő maradék, ízlelni édes gyümölcsét az utónemzetség. Az atyának kell szerezní kezdeni, hogy a' gyermekek boldogok lehessenek; az atyának fákat ültetni, hogy gyermekeinek gyümölcsözzenek. — Erény ennek mutatója, mérlege.

GEGŐ után K. H. K. J.

Visszasrejtvény.

Volt az előkorban hadrontó főse Magyar-nak.
Fordítsd vissza felé, 's hangzata épp' ugyan az
Vedd csak igének azonban: más értelme leend, és
Mondatik emberről, szíve ha benne dobog.

M—or Gyuláról.

Előbbi rejtvény: áto k.

Figyelmeztetés. Folyóiratunk folyó utolsó érnegyedi számaira szokott mód szerint még lehet előfizetni; sőt egy két példánnyal a' lefolyt érnegyedből is szolgálhatunk az elkésett pártfogóknak.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.